

Karjalaisten laulu – Etelä- ja Pohjois-Karjalan yhteinen maakuntalaulu

Historia

Karjalaisten laulun on säveltänyt ja sanoittanut P. J. (Pekka Juhani) Hannikainen (9. joulukuuta 1854 Nurmes – 13. syyskuuta 1924 Helsinki). Työprosessi oli pitkä. Hannikainen muokkasi laulua 18 vuoden ajan ja teki siitä kymmeniä eri versioita. Karjalaisten laulusta lauletaan nykyisin ensimmäinen, neljäs ja viimeinen säkeistö – säkeistöjä on kaikkiaan seitsemän. Karjalaisten laulu on yksi Suomen maakuntalauluista, joita sävellettiin 1800-luvun puolivälistä lähtien sekä historiallisten että uudempien maakuntien kunniaksi. Maakunnilla on omia lauluja ainakin Ruotsissa.

Maakuntalauluista vanhin, vuonna 1852 valmistunut Savolaisten laulu, loi mallin muille maakuntalauluille. Lauluissa on ensimmäisenä ihannoiva alueen luonnon kuvaus, jota seuraavat kansan kohtaamat hankaluudet ja taistelutahdon ilmaisut sekä maakunnan väen ja erityisesti naisten ylistys. Maakuntalaulut otettiin omiksi kansakoulujen, yhdistystoiminnan ja laulujuhlien välityksellä. Vuonna 1899 ensimmäisen kerran esitetty Karjalaisten laulu kuuluu tänä päivänä eniten laulettuihin maakuntalauluihin. Se päättää monet tilaisuudet niin Pohjois- ja Etelä-Karjalassa kuin evakkokarjalaisten joukossa.

Karjalaisten laulu

1. Suloisessa Suomessamme
oisko maata armaampaa,
kuin on kaunis Karjalamme,
laulun laaja kotimaa!
;,: Lauluna sen kosket kuohuu,
järven aallot loiskuaa,
säveleit'ä salot huokuu,
ikihongat humajaa. ;,:

2. Perintönä laulun juuret
meill' on entisajoilta,
jolloin kaikki toimet suuret
laulun tehtiin mahdilla,
jolloin meidän kankahilla
taitomiehet askaroi,
nuotioilla nokisilla
ongelmoita askaroi.

3. Yli Suomenniemen vielä
maine kuulu kulkevi,
kuinka Väinön kannel siellä
koko luonnon lumosi;
kuinka Seppo taitoniekka
Sammon kirjokannen loi,
tahi Kaukomielen miekka
sota-innoin salamoi.

4. Ei oo meillä rikkautta
eikä maamme viljavaa,
vaan on laulun runsautta,
kylvämättä kasvavaa;
;,: sit' ei pane Idän halla
eikä Pohjan pakkaset,
se ei sorru sortamalla,
sitä ei lyö rakehet. ;,:

5. Kyll' on kansa Karjalankin
monet kovat kokenut,
väkivallan raaimmankin
iskut tuimat tuntenut;
kestänyt on sodan pauhut,
sorrot vuosisatojen,
sodan pauhut, vainon kauhut,
kolkot vuodet katojen.

6. Mutta meiltä laulun mahti
mennyt maan ei rakohon,
säveleiden sorja tahti
viel ei vierryt pakohon.
Josko murhe mieltä painaa
tahi riemu kohottaa,
laulu, soitto, meiltä aina
yhtä herkäst' irtoaa.

7. Konsa vaino Suomeamme
kovin kourin koittelee,
silloin kurja Karjalamme
Suomen surut soittelee.
;,: Ja kun onnen päivän koitto
Suomellen taas sarastaa,
silloin riemun suuri soitto
Karjalasta kajahtaa! ;,:

